

1 הָיוּ – יֵשׁ כֵּאֵן רַבּוּי אַחַר רַבּוּי, וְאַחַת הַמִּידוּת שֶׁהַתּוֹרָה נִדְרַשְׁתָּ בְּהֵן
2 הִיא שֶׁאֵין רַבּוּי אַחַר רַבּוּי אֲלֵא לְמַעַם, וְלִכֵּן דִּי בִּכְל שְׁהוּא מִנְחָה
3 כְּדִי שְׁתִּיפְסַל אִם הֵנִיחַ עֲלֶיהָ כּוֹזֵית לְבוֹנָה.
4 וְאִיכָא דְאָמְרֵי – וִישׁ שְׁאִמְרוּ שְׁמוּעָה זֹו בְּלִשׁוֹן אַחֲרָת, אָמַר רַב יִצְחָק
5 בְּרַי יוֹסֵף, בְּעַי – הִסְתַּפֵּק רַבִּי יוֹחָנָן, נִתַּן מִשְׁהוּ שְׁמֵן עַל גְּבִי בֹוֹת
6 מְנַחָה מְהוּ – מַה הַדִּין הָאֵם הַמִּנְחָה נִפְסַלָת. וְצַדִּיקֵי הַסַּפֵּק הֵם, כִּיּוֹן
7 שֶׁבְּלִבוֹנָה נֹאמַר 'נִתְיַנְה' דִּהֵינּוּ כּוֹזֵית, מִי בְּעֵינֵי שִׁמְיָה בְּנִתְיַנְה – הָאֵם
8 כְּדִי לְהַתְחַיֵּב עַל שִׁימַת שְׁמֵן בְּמִנְחָה צַרִּיךְ שְׁכִמּוֹת הַשְּׁמֵן תִּהְיֶה דּוּמָה
9 לְכִמּוֹת הַלְבוֹנָה שִׁישׁ לִתֵּת בְּמִנְחָה כְּדִי לְהַתְחַיֵּב, דִּהֵינּוּ כּוֹזֵית, אִו לֹא
10 וְדִי בִּכְל שְׁהוּא שְׁמֵן כְּדִי לְפּוֹסְלָה. מִסְקַת הַגְּמָרָא, תִּיקְוּ – תַעֲמוּד
11 שְׁאֵלָה זֹו בְּסַפֵּק לְפִי שְׁהִיא לֹא נִפְשֵׁטָה.
12 שׁוֹנֵינוּ בְּמִשְׁנָה: נִתַּן שְׁמֵן עַל שְׁרִירָה אֵינוּ עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה, נִתַּן כְּלִי
13 שִׁישׁ בּוֹ שְׁמֵן עַל גְּבִי כְּלִי שְׁמוּנָחַת בּוֹ הַמִּנְחָה, לֹא פְסַלָה.
14 הַגְּמָרָא מְבִיאָה בְּרִייתָא שְׁלּוּמֵדַת דִּינִים אֵלוֹ מִזְהַפְסוּק: תִּנּוּ רַבִּנּוּ,
15 נֹאמַר בְּפִסּוּק (ויקרא ה' א') 'לֹא יִשִּׁים עֲלֶיהָ שְׁמֵן וְלֹא יִתֵּן עֲלֶיהָ לְבֹנָה',
16 יְכוּלֵי הֵייתָ לְפָרֵשׁ שֶׁהַפְּסוּק מְדַבֵּר בְּשֵׁנֵי כְּהֵנִים, וְהֵינּוּ שְׁדוּקָא אִם
17 כְּהֵן אַחַד נוֹתֵן אֵת הַשְּׁמֵן וְכְהֵן אַחַר אֵת הַלְבוֹנָה, שְׁנִיחָם עוֹבְרִים עַל
18 שְׁנֵי לֹאִים, הָאֵחָד לֹאֵו שֶׁל נִתְיַנְתָּ שְׁמֵן וְהַשְּׁנִי לֹאֵו שֶׁל נִתְיַנְתָּ לְבוֹנָה,
19 אִוְלַם כֹּאשֶׁר כְּהֵן אַחַד נוֹתֵן גַּם אֵת הַשְּׁמֵן וְגַם אֵת הַלְבוֹנָה, לֹא יִתְחַיֵּב
20 אֲלֵא לֹאֵו אַחַד, תְּלָמוּד לּוֹמַר – מִלְּמִדְּנוּ הַכְּתוּב 'עֲלֶיהָ' שְׁבִנּוּפָה שְׁל
21 מְנַחָה הַכְּתוּב מְדַבֵּר, וְלֹא בְּכֵהֵן, כְּלוּמַר בְּמִנְחָה עֲצֻמָּה תִּלְהַה כְּתוּב
22 אֵת שְׁנֵי הַלֹּאִין וְלֹא בְּכֵהֵנִים הַעוֹבְרִים עֲלֵיהֶם, דִּהֵינּוּ שֶׁאֵם נִיתֵן עֲלֶיהָ
23 שְׁמֵן וְלְבוֹנָה עוֹבְרִים עַל שְׁנֵי הַלֹּאִים, בִּין אִם כְּהֵן אַחַד נִתַּנּוּ עַל
24 הַמִּנְחָה וּבִין אִם כְּמָה כְּהֵנִים נִתְנוּם.
25 וּמִמְשִׁיבָה הַבְּרִיתָא: יְכוּלֵי הֵייתָ לּוֹמַר שְׁכוּוֹנַת הַפְּסוּק 'לֹא יִתֵּן עֲלֶיהָ
26 שְׁמֵן' שְׁלֹא יִתֵּן כְּלִי וְבוֹ שְׁמֵן עַל גְּבִי כְּלִי שְׁבוֹ הַמִּנְחָה, וְאִם נִתַּן פְּסַל
27 אֵת הַמִּנְחָה, תְּלָמוּד לּוֹמַר – מִלְּמִדְּנוּ הַכְּתוּב 'עֲלֶיהָ' שְׁבִנּוּפָה שְׁל
28 מְנַחָה הַכְּתוּב מְדַבֵּר, וְלִכֵּן אֵין הַמִּנְחָה נִפְסַלָת עַד שִׁיעֵרַב אֵת הַשְּׁמֵן
29 אִו הַלְבוֹנָה בְּסוּלַת הַמִּנְחָה.

משנה

30 המשנה מונה איזה מנחות טעונות תנופה ואיזה טעונות הגשה: יש
31 מנחות המטעונות הנשפה ואין מטעונות תנופה, ויש הטעונות הנשפה

33 והתנופה, ויש הטעונות תנופה ולא הנשפה, ויש שאינן טעונות לא
34 התנופה ולא הנשפה.
35 ואילו מטעונות הנשפה ואין מטעונות תנופה, חמשת מיני מנחות נדבה
36 שהן מנחת הסולת והמחבת ומרחשת, והחלות והרקיקין של מנחת
37 מאפה תנור. וכן מנחת כהנים ומנחת כהן משיח, מנחת נכרים
38 מנחת נשים ומנחת חומא. רבי שמעון אומר, מנחת כהנים ומנחת
39 כהן משיח אין בהן הנשפה לפי שאין בהן קמיצה, וכל שאין בהן
40 קמיצה אין בהן הנשפה.

גמרא

41 במשנה נזכרו חלות ורקיקין בין שאר המנחות, הגמרא דנה במספר
42 החלות והרקיקין שעליו להביא: אמר רב פפא, כל היכא דתנין –
43 כל מקום שנזכרו המנחות הללו שבמשנה, עשר תנין – מכל אחת יש
44 להביא עשר חלות, וכן במנחת מאפה תנור, יש להביא עשר חלות או
45 עשר רקיקין.
46 מבאר הגמרא: מאי קא משמע לן, מה משמענו רב פפא, לאפוקי
47 – להוציא משיטתו דרבי שמעון דאמר שהמתנדב מנחת מאפה
48 תנור, מחצה חלות ומחצה רקיקין וביא – רשאי להביא חמש חלות
49 וחמש רקיקין, קא משמע לן רב פפא דלא – שמשנתינו אינה סוברת
50 כרבי שמעון, ודין מנחת מאפה תנור כדין שאר מנחות, שבכולן מביא
51 עשר ולא פחות.
52 שנינו במשנה: יש מנחות הטעונות הגשה. מבאר הגמרא: מנא הני
53 מילי – שמנחות אלו טעונות הגשה. דתני רבנן, נאמר בתורה (ויקרא
54 ב' ה') 'והבאת את המנחה אשר יעשה מאלה לה' והקריבה אל הכהן
55 והגישו אל המזבח, דורשת הברייתא, אילו נאמר 'והבאת אשר
56 יעשה מאלה לה' והקריבה אל הכהן והגישו, ולא היה כתוב 'את
57 המנחה, הייתי אומר אין לי שמעון הנשפה אלא הקומין בלבד
58 העולה ונקטר לה', מנחה מנין שהיא טעונה הגשה לפני הקמיצה,
59 תלמוד לומר 'מנחה', דורשת הברייתא עוד: מנחת חומא מנין
60 שטעונה הגשה, תלמוד לומר 'את המנחה'.
61 שואלת הברייתא: מדוע יש צורך בפסוק להשמיענו שמנחת חומא
62 טעונה הגשה, והלא דין הוא, כלומר ניתן ללמוד בבנין אב, נאמר
63 הקא

אגרות קודש

ב"ה, ט"ו אייר, תשי"ז

ברוקלין.

שלום וברכה!

במענה על מכתבו מ"ב אייר.

זה מכבר כתבתי לכמה ממוסדות אני"ש ולכולם יחד, אשר מגיעים לכאן שמועות אודות הפלי כלפי
אתב"י הספרדים, ושמוכרח הדבר להפסיק הפלי"ז או ומעיקרא ומכמה טעמים, והטעם היותר עיקרי הוא,
כי הנפש והרוח מי יודע גדולתן ומעלתן וכו' בשגם שכולן מתאימות ואב אחד לכולנה, וכמבואר בארוכה
בפרק ל"ב בתניא (ובטח גם בזה כוונה ישנה לדייק, ויעוין ג"כ פרק ל' שם ובכ"מ) ולפלא שאחרי שנאמר
דברים הנ"ל חוצבי להבות אש ע"י אבינו הראשון רבנו הזקן, זקוקים להתעוררות והזכרה אודותם מעבר
לים, ואף שאין מענייני להתערב בסדרים פרטים השייכים להנהלת מוסד פלוני או לוועד פלוני, וגם בהנ"ל
אין כוונתי להתערב בהנוגע לפרטים שעליהם צריך לדון על אתר דוקא ואלו שנמנו על ענין זה, באתי בהנוגע
לנקודה התכונה והפנימית שהיא צריכה להיות חוט השני ע"י יכונו הפרטים והפעולות...

בברכה לבשו"ט בהנוגע לענינו הפרטי אודותו כותב, וכן בענייני הכלל וכל המפרט ה"ז משובח.

מבררת הגמרא: מאי טעמא. משיבה הגמרא: משום דמדינא קא
אתיא, ומה מנחת חוטא שאינה טעונה תנופה, טעונה הנשנה,
מנחת העומר שמעונה תנופה, אינו דין שמעונה הנשנה.
דוחה הגמרא: מה למנחת חוטא שכן באה חייטין ואין ללמוד ממנה
למנחת העומר שבאה משעורים. משיבה הגמרא: מנחת סוטה
תוכיח שאף שהיא באה משעורים, יש בה הגשה.
דוחה הגמרא הוכחה זו: מה למנחת סוטה שכן באה לברר עון –
לברר האם האשה זינתה תחת בעלה, דמפרכת עון היא, ולכן היא
טעונה הגשה.
משיבה הגמרא: מנחת חוטא תוכיח שאף שאינה באה לברר עון יש
בה הגשה. וקורר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה,
שכן מנחת חוטא באה מן החיטים ומנחת סוטה באה לברר עון, ולכן
אנו אומרים שלא מחמת דינים אלו יש בהן הגשה, אלא הצד השונה
שבהן שכן שוו לקמיצה ושוו להנשנה, אף אני אביא מנחת העומר
ששוותה להן לקמיצה, תשווה להן להנשנה.
הגמרא מבארת עתה במה נחלקו רבי שמעון ורבי יהודה. מבררת
הגמרא: ומאי פרכת – מדוע לימוד זה אינו נכון לדעת רבי שמעון.
מסבירה הגמרא: רבי שמעון פריך הכי את הלימוד ממנחת חוטא
וסוטה למנחת העומר, מה להצד השונה שבהן שכן מצויין – מנחת
חוטא וסוטה יתכן שיבואו כמה פעמים בשנה, ואילו מנחת העומר
אינה באה אלא פעם אחת בשנה בלבד, בעצרת. ורבי יהודה לא
חשב לפירכא זו, מפני שאדרבה הא – [מנחת העומר] מצוייה טפי,
משום דהנהך – [מנחות חוטא וסוטה] זמנין דלא משפכת לה כלל –
מנחות חוטא וסוטה יתכן שתעבור שנה שלא יבואו מנחות אלו כלל.
הגמרא דנה מנין שהריבי 'והבאת' בא ללמדנו דין הגשה ולא דין
אחר. מקשה הגמרא: או אינו אומר 'והבאת' אלא לרבות שחידי
מתנדב ומביא מנחה אחרת משעורים חוץ מאלה שבענין – שאינה
כשאר מנחות נדבה הבאות מחטים, ואינו מלמדנו דין הגשה.
מוסיפה הגמרא: ודין הוא שיהיה היחיד מביא מנחת נדבה משעורים,
שכמו שהציבור מביא מנחה מן החיטין חובה ומביא מנחה מן
השעורין חובה – [מנחת העומר], אף יחיד שמביא מנחה מן החיטין
נדבה, (יכול) וביא מנחת השעורין נדבה. תלמוד לומר (ויקרא ב
ט) 'אלה' שאין לי – [ליחיד] אלא אלה – חמשת מיני מנחות נדבה
יכול היחיד להביא ולא אחרות. וממילא ניתן לדרוש מזהבאת דין
הגשה.
מקשה הגמרא: או אינו אומר 'אלה' אלא לאומר הרי עלי מנחה
שלא פירט אם יביא סולת או מרחשת, וללמד שמביא חמישתן – כל
מיני המנחות. מתרצת הגמרא: תלמוד לומר 'מאלה' – מהאזות מ"ם
משמע רצה אחת מביא, רצה חמישתן מביא, ונשאר הלימוד
מהתיבה 'אלה' ללמד שאינו יכול להביא מנחת נדבה משעורים.
הגמרא מביאה דרשות נוספות של רבי שמעון בענין הגשה: רבי
שמעון אומר, ממה שנאמר 'והבאת את המנחה' למדנו לרבות
שאר מנחות, כגון מנחת נכרים מנחת נשים להנשנה, יכול שאני
מרגה אף שתי הלחם ולחם הפנים שתהיה בהן הגשה, תלמוד
לומר 'מאלה', שמשמע שלא בכל המנחות יש הגשה.
מקשה הברייתא: ומה ראית לרבות שאר מנחות להגשה ולהוציא
שתי הלחם ולחם הפנים. מתרצת הברייתא: מרגה אני שאר
מנחות משום שיש מהן לאישים – הקומץ שלהן נקטר על גבי האש,
ודן דומות למנחות שכתובה בהן הגשה, ומוציא אני שתי הלחם
ולחם הפנים שאין מהן לאישים אלא נאכלים על ידי הכהנים.
ממשיכה הברייתא להקשות: והלא מנחת נסכים כולה לאישים –
אין בה קמיצה אלא כולה נקטרת, יכול יהא מעונה הנשנה, שהרי
כל מנחה שיש ממנה לאישים אתה מרבה להגשה. מתרצת
הברייתא: תלמוד לומר 'והקריבה', זו ולא אחרת, למעט מנחת
נסכים מחובת הגשה.
מקשה הברייתא: והא אפיקתיה – רבי שמעון כבר למד מ'והקריבה'
שיש הגשה במנחת סוטה. מתרצת הברייתא: והקריב 'והקריבה' –
הדרשה הראשונה היא מהתיבה עצמה, והדרשה עתה היא מהאזות
ה"א, שהיה אפשר לכתוב 'והקריב' בלבד וכתוב 'והקריבה' ללמדנו
שמנחת נסכים אינה טעונה הגשה. מבררת הברייתא: ומה ראית
לרבות שאר מנחות להגשה, ולהוציא מנחת נסכים.

מנחת חובה, דהיינו חוטא, ונאמר קא מנחת נדבה, מה מנחת
נדבה טעונה הנשנה, אף מנחת חובה טעונה הנשנה, ואם כן מדוע
הוצרכה הברייתא ללמוד דין הגשה במנחת חוטא מפסוק.
הגמרא ממשיכה ומבארת את קושיותיה. מבררת הגמרא: והלא
אפשר לפרוך מה למנחת נדבה שכן טעונה שמן ולבונה, ולכן
טעונה הנשנה, אבל מנחת חוטא שאינה טעונה שמן ולבונה לא תהיה
טעונה הנשנה. מנסה הגמרא ליישב: מנחת סוטה תוכיח, שאף
שאינה טעונה שמן ולבונה, טעונה הנשנה, הרי שאין דינים אלו
תלויים זה בזה, ויש לשוב וללמוד את מנחת חוטא ממנחת נדבה לדין
הגשה אף על פי שיש ביניהם חילוק בדין שמן ולבונה.
דוחה הגמרא הוכחה זו: מה למנחת סוטה שכן טעונה תנופה, ומפני
זה אף על פי שאין בה שמן ולבונה יש בה הגשה, ואינה יכולה להיות
מוכיחה למנחת חוטא שאין בה לא תנופה ולא שמן ולבונה. משיבה
הגמרא: מנחת נדבה תוכיח שאין בה תנופה ויש בה הגשה. וקורר
הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה – מכיון שיש צד
חומר בכל מקום שמצאנו דין הגשה, במנחת נדבה יש שמן ולבונה
ובמנחת סוטה יש תנופה, אנו אומרים שלא מחמת דינים אלו יש בהן
הגשה, אלא הצד השונה שבהן ששו לקמיצה ושוו להנשנה, אף אני
אביא מנחת חוטא ששו להן לקמיצה, תשווה להן להנשנה.
הגמרא מסיקה שאי אפשר ללמוד דין הגשה ממנחת חוטא אלא
מריבוי. דוחה הגמרא לימוד זה: מה להצד השונה שבהן שכן
הוכשרו לבא בעשרי ככעני – מנחות נדבה וסוטה באות גם על ידי
עשיר וגם על ידי עני, תאמר במנחת חוטא שלא הוכשרה לבא
בעשרי ככעני – שרק עני מביאה על חטאתו, ולכן אין ללמוד
ממנחות נדבה וסוטה דין הגשה במנחת חוטא. תלמוד לומר 'את
המנחה' – לכך הוצרכנו ללמוד דין זה רק מריבוי הכתוב.
הגמרא מביאה את דברי רבי שמעון שלמד דין הגשה במנחות
העומר וסוטה: רבי שמעון אומר, כתוב בפרשת מנחת מרחשת (ויקרא
ב ח), 'והבאת את המנחה אשר יעשה מאלה לה' והקריבה אל הכהן
והגישתה וכן המזבח', למדנו מתיבת 'והבאת' לרבות מנחת העומר
להנשנה, וכן אומר לשון הבאה במנחת העומר (ויקרא כג ט)
'והבאתם את עומר ראשית קצירכם אל הכהן'. ומתיבת 'והקריבה'
למדנו לרבות מנחת סוטה להנשנה, וכן הוא אומר לשון הבאה
במנחת סוטה (במדבר כ ה) 'והקריב אותה אל המזבח'.
הגמרא מבארת שלא ניתן ללמוד דין הגשה במנחת סוטה באופן
אחר. מקשה הגמרא: ודין הוא – שמנחת סוטה טעונה הגשה, ומה
מנחת חוטא שאינה טעונה תנופה, טעונה הנשנה, מנחת סוטה
שמעונה תנופה, אינו דין שמעונה הנשנה.
מבררת הגמרא: כיצד ניתן ללמוד את מנחת סוטה ממנחת חוטא, מה
למנחת חוטא שכן באה חייטין ולכך יש בה הגשה, ואיך נלמד ממנה
למנחת סוטה הבאה משעורים. מנסה הגמרא ליישב: מנחת העומר
תוכיח שאף שהיא באה משעורים יש בה הגשה.
דוחה הגמרא הוכחה זו: מה למנחת העומר שכן טעונה שמן
ולבונה ולכן היא טעונה הגשה, ואיך נלמד ממנה למנחת סוטה
שאינה טעונה שמן ולבונה. משיבה הגמרא: מנחת חוטא תוכיח
שאף שאינה טעונה שמן ולבונה, יש בה הגשה. וקורר הדין לא ראי
זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה, שכן מנחת חוטא באה מן החטים,
ובמנחת העומר יש שמן ולבונה, ולכן אנו אומרים שלא מחמת דינים
אלו יש בהן הגשה, אלא הצד השונה שבהן ששו לקמיצה ושוו
להנשנה, אף אני אביא מנחת סוטה ששוותה להן לקמיצה, תשווה
להן להנשנה.
הגמרא מסיקה שאי אפשר ללמוד דין הגשה במנחת סוטה אלא
מפסוק. דוחה הגמרא לימוד זה: מה להצד השונה שבהן – [מנחות
חוטא ועומר] שכן לא הוכשרו לבא קמה – שהן באות סולת ולא
קמה, ולכן יש בהן הגשה, תאמר במנחת סוטה שהוכשרה לבא
קמה. תלמוד לומר 'והקריבה' – אין לנו ללמוד דין זה מהצד השהו
אלא רק מהפסוק וכמבואר בדברי רבי שמעון.
מביאה הגמרא את דברי רבי יהודה החולק על רבי שמעון: רבי
יהודה אומר, 'והבאת' לרבות מנחת סוטה להנשנה, וכן הוא אומר
'והביא את קרבנה עליה'. אבל מנחת העומר לא צריכא קרא
ללמד שטעונה הגשה.